

Dramaturgisk Tidslinje

I rummets midte er en samling af skulpturer, et tableau. I tableauet indgår stykkets performer, malet som en skulptur, 3 manipulerbare buster, og et hav af ansigter, masker og elementer i gips. Stykkets tekniker/musiker pult integreres semi-synligt i bunken, og er dermed også en del af billedet.

0-5 minutter// Rummet vågner : Publikum hører en skabelsesberetning på turbo-tid, hvor lyden starter i rummet omkring dem, og slutter i samlingen af skulpturer.

-10 minutter// Een af skulpturerne, en performer, skræller lag for lag sit gipsansigt af som et løg, og undersøger sin ansigtsmimik og nye evne til selv at producere *lyd* og *ord* i en sonisk-koreografisk sekvens. Performeren ender liggende på gulvet, med en kontaktmikrofon på halsen. Hun har en gipsmaske på, så hendes underansigt optræder to gange.

-15 minutter // Performeren italesætter hendes tanker om at *overtage andres stemmer*, startende gennem strubelyde og udvidet stemmearbejde, opsamlet af kontakt mikrofonen, og sluttende i en imitering af det digitale fænomen *Siri*

-20 minutter// Yderligere 3 skulpturer i tableauet vågner: disse er skulpturer, som kan bevæges ganske subtilt af performeren gennem et snorsystem. De bidrager med observationer, de hver især har iagttaget hos mennesket: *Forfængelighed*, *Spiritualitet*, søgen efter *Sandhed*.

-25 minutter// Rummet blander sig i debatten, med lyd fra fire hjørner, og der tilføjes iagttagelser om *Videnskab*, *Samfund* og *Kærlighed*. Performeren laver et koreografisk modspil til teksten, hvis ord også bruges som sonisk input til et begyndende, underliggende lydlandskab, styret live fra tekniker pulten.

KORT PAUSE, ti minutter - Varmedunke og varm the tilbydes publikum, som nu har siddet 25 minutter i et forholdsvist koldt scenerum. Det underliggende lydlandskab afspilles på lav volumen og ligger og "ulmer" under hele stykkets anden halvdel. Publikum inviteres tilbage i den fiktive verden.

35-40 minutter// Performeren bruger en mikrofon til at optage et yderligere lag til lydlandskabet gennem bevægelse i rummet. Rummets iboende lyde, såsom knirken, susen og knagen, blander sig i koreografien/lydoptagelserne ved at afgive et forskubbet ekko (et forhånds-optaget delay), som performeren reagerer på.

-45 minutter // Een af de 3 buster i bunken begynder at hoste - den har mere på hjerte. Performeren bringer busten frem på scenen, og manipulerer med hård hånd bustens talestrøm - fysisk - ved at åbne og lukke busten mund med hænderne. (tematik i teksten: *Grupperinger*, *Generationer*).

-50 minutter// Busten når til et sted i talestrømmen hvor der berettes om en ung pige, som undergår en fysisk og digital *splittelse* - her snakker performereren *med* tracket, men ude af sync, og fremhæver såvel som forpurrer busten pointer.

-55 minutter// Det underliggende lydlandskab vokser. Performeren finder vej tilbage til sin piedestal i tableauet, hvorfra hun i et rableri behandler *menneskets ugerninger*. Hun taler om det hun har set mennesker gøre mod hinanden. Hun igangsætter slutteligt sit eget fald :

Jeg er et symbol, en tanke, jeg er for mennesket og av det, men det ser meg ikke, det ser en ide, sin egen historie, sin skam, sine drømmer, sitt håp i ruiner, eller de tar oppgjør med sitt tapte håp ved å ruinere meg

Teknikeren/musikeren, manipulerer denne rablende frustration live - digitalt - og ordene river sig løs, og pannes rundt i lokalet. Performeren væltes / går tilbage til sin tilstand som sten.

-60 minutter// Det underliggende lydlandskab er på sit højeste. Rummet, dets lyd og det løsrevne ord afslutter stykket med gisninger om menneskets mulige undergang eller overlevelse, og hvordan en ny start, en skabelses på menneskets ruiner, kunne se ud i deres øjne. Sætninger fra hele monologen og dens tematikker fremhæves og forsvinder. Denne sidste tekst/lydbårne scene minder mere om musik end om monolog, og stykket afsluttes dermed i et lydværk.